

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: L. S. N. zastoupeného JUDr. Lenkou Pavlovou, advokátkou se sídlem Praha 5 - Zbraslav, Žitavského 496, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2005, čj. 5 Az 43/2004 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 10. 2004, čj. OAM-465/VL-11-P17-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Rozsudek městského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že Městský soud v Praze se nevypořádal se všemi žalobními body, zejména pak nesprávně posoudil otázku porušení označených ustanovení správního řádu. Uvádí, že pokud jde o situaci v zemi původu, nebyla

tato zjištěna dostatečně a přesně; rozhodnutí žalovaného a následně i soudu nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Obavy z návratu do země kvůli nestabilní situaci, byly minimálně v době podání žádosti o azyl, oprávněné. V roce 2003 totiž byla situace v zemi kritická a bylo pochybením správního orgánu a následně soudu, že za hlavní pramen informace o situaci v zemi původu pokládaly zprávu Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Navíc není vůbec zřejmé, jakým způsobem žalovaný dospěl k závěrům uvedeným ve zprávě, jaká zkoumání provedl; lze oprávněně pochybovat o informační hodnotě zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky, o kterou žalovaný opřel svá zjištění. Zprávy z nevládních zdrojů, které však v řízení užity nebyly, dokládají skutečnost velmi rozsáhlého porušování lidských práv v Guinea-Bissau. Je známo, že Guinea-Bissau je velmi nestabilní země, což dokládá historie tohoto státu, která je žalovanému známa z jeho rozhodovací činnosti. Domnívá se, že zkoumání situace v zemi vyžaduje rozsáhlejší analýzu, která nebude spočívat pouze na uvedených zdrojích a že by dokazování v tomto směru mělo být doplněno. Soud nesprávně posoudil právní otázku, zda u stěžovatele skutečně existuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Domnívá se, že v jeho případě existuje, a to s ohledem na skutečnost, že na území České republiky žije již od roku 1991, studoval zde, mluví českým jazykem a vytvořil si zde pevné sociální vazby. Všechny tyto skutečnosti vedly k úplné integraci stěžovatele do české společnosti a ztrátě vazeb v domovské zemi; odkázal a citoval čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Navrhuje, aby napadené rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zrušeno; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Neshledal důvody ani k přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 2. 2. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedl, že v roce 1991 odešel z vlasti, aby studoval v České republice. O azyl požádal, protože v jeho vlasti je špatná situace, neklid a již si zvykl na život v České republice. Bojí se, že by se musel vrátit domů, neboť je bez dokladů a má strach ze situace doma. Při pohovoru dne 25. 4. 2003 v PoS Červený Újezd uvedl, že bezprostřední pohnutkou k odchodu z vlasti byla nestabilní politická situace. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 10. 2004, čj. OAM-465/VL-11-P17-2003 stěžovateli azyl neudělil, neboť nesplnil podmínky ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Proti tomu podal stěžovatel žalobu, v níž uvedl, že napadá výrok rozhodnutí v části týkající se překážek vycestování. V České republice žije dlouhodobě a v zemi původu za tu dobu ztratil veškeré sociální vazby a materiální zázemí, které by mu umožňovaly jeho návrat. Vzhledem k tamní nestabilní politické a bezpečnostní situaci má v případě nutnosti návratu odůvodněné obavy o svou svobodu a bezpečnost. Tvrdí, že v jeho případě existují objektivní důvody, které brání jeho bezpečnému návratu do země původu a domnívá se, že v jeho případě jsou dány důvody pro vyslovení překážek vycestování.

Ze správního a soudního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl seznámen s obsahem protokolu, souhlasil s ním a nežádal doplnění; také byl informován o tom, jaké informace má správní orgán k dispozici pro posouzení jím uváděných skutečností (čl. 16 a 17); seznámit se s obsahem těchto zpráv, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání případně navrhnout jejich doplnění, nechtěl. S námitkou stěžovatele, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními body, nesprávně posoudil otázku porušení ustanovení správního řádu a že nebyla dostatečně a přesně zjištěna situace v zemi původu, nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Ze spisu vyplynulo, že městský soud se zabýval všemi žalobními body, správně je vyhodnotil a v odůvodnění rozsudku k tomu uvedl, že stěžovatel své obavy z návratu do vlasti nedoložil žádnými důkazními prostředky a jeho obecné tvrzení je v rozporu s listinnými důkazy, které si žalovaný opatřil v průběhu správního řízení. Po zhodnocení výpovědí stěžovatele a jejich porovnání s informacemi založenými ve spisu, nedospěl žalovaný ani městský soud k závěru, že by stěžovatel byl v případě návratu do vlasti ohrožen na životě nebo že by mu hrozilo mučení, nelidské zacházení, trest či že je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu. Rovněž není známo, že by státní orgány Guinei-Bissau žádaly o vydání stěžovatele pro trestný čin, za který mu hrozí trest smrti. Žalovaný ani městský soud neshledal, že by stěžovatel náležel k osobám ohroženým skutečnými zakládajícími překážkami vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný i městský soud postupovali v souladu se zákonem a proto nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele.

K tvrzení stěžovatele, že na území České republiky žije již od roku 1991, studoval zde, mluví českým jazykem a vytvořil si zde pevné sociální vazby, odkazuje Nejvyšší správní soud nejprve na výše uvedené a doplňuje, že z dokumentů, na základě kterých posuzoval správní orgán otázku vycestování, nevyplývá, že by stěžovateli v domovské zemi hrozila diskriminace či pronásledování, a on sám žádné jiné důkazy, ze kterých by takové skutečnosti vyplývaly, ani nenavrhoval.

Ke stížnostní námitce stěžovatele, týkající se čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nemůže Nejvyšší správní soud s ohledem na dikci ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout, neboť tuto námitku stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo ji uplatnit v řízení před městským soudem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu